

første Gang i hans nuværende Forfatning. Han klappede Børnene paa Kinderne og smilte.

Lidt efter samledes de alle om det festligt dækkede Frøkostbord, hvortil ogsaa Inspektøren og Forvalteren havde faaet Indbydelse. Torben var i sit allerbedste Humør og fortalte blandt andet om de store Ombygninger, der forestod, og som sandsynligvis vilde strække sig over et Par Aar. Da det særlig var Hovedbygningen, der trængte til Istandsættelse, var det hans Hensigt for den Tid at indrette sig et Hi oppe i Skoven, hvor der netop stod en gammel Skovfogedbolig ledig.

Efter Bordet viste han sine Gæster lidt om i Parken; men da han nu var bleven træt, overlod han til Inspektøren at ledsage dem over til deres nye Hjem.

Den tidligere Godsforvalterbolig var en lang, lav Længe, hvis ene Ende husede de sidste Rester af det forulykkede Alderdomsasyll. Til Stedet hørte en stor Frugthave, der i Øjeblikket var et eneste Blomstertelt. En Stente førte direkte ind i Skoven — eller „Skovene“, som man endnu sagde paa Egnen, fordi der oprindelig havde været tre, som i Tidens Løb var sammenvoksede. Den vestligste og højeste af disse Skovbølger, der adskiltes af Kløfter med springende Bække, kaldtes Storskoven, og heroppe i Brynet laa det lille, rødkalkede Skovfogedsted, som Torben havde udset sig til midlertidig Bolig.

I de følgende Dage var Meta og hendes Mand optaget af at indrette deres Hjem og saae ikke noget til Dihmer. Doktoren maatte ogsaa en Dag ind til Randers for at gøre Indkøb af Forbindsstoffer og lignende Ting, og her